

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PEDRO CRUZ VILLALÓN
της 4ης Δεκεμβρίου 2014¹

Υπόθεση C-516/13

**Dimensione Direct Sales srl,
Michele Labianca**
κατά
Knoll International SpA
[αίτηση του Bundesgerichtshof (Γερμανία)]

για την έκδοση προδικαστικής απόφασης]

«Δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας — Οδηγία 2001/29/EK — Δικαίωμα διανομής — Άρθρο 4, παράγραφος 1 — Έννοια της “διανομής στο κοινό”, μέσω πώλησεως ή άλλως, του πρωτοτύπου ενός έργου ή αντιγράφου του — Πρόταση για τη σύναψη συμβάσεως — Ιστότοπος που προτείνει την πώληση αντιγράφων προστατευόμενων επίπλων χωρίς τη συγκατάθεση του κατόχου του αποκλειστικού δικαιώματος διανομής — *Invitatio ad offerendum* — Διαφημιστικές πράξεις»

1. Στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί τριών προδικαστικών ερωτημάτων σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας², διατάξεως η οποία προβλέπει υπέρ των κατόχων δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας αποκλειστικό δικαίωμα διανομής του πρωτοτύπου ή αντιγράφων των προστατευόμενων έργων τους. Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως της κύριας δίκης, τα οποία διαφέρουν από αυτά που εξετάστηκαν μέχρι τώρα, και ειδικά στις αποφάσεις *Peek & Cloppenburg*³ και *Donner*⁴, δίνουν στο Δικαστήριο την ευκαιρία να εξετάσει εκ νέου το εύρος και το περιεχόμενο του δικαιώματος διανομής υπό την έννοια της εν λόγω διατάξεως και να οριοθετήσει την έννοια αυτή.

I – Το νομικό πλαίσιο

A — Το δίκαιο της Ένωσης

2. Στην αιτιολογική σκέψη 28 της οδηγίας 2001/29 διευκρινίζονται:

«Η προστασία του δικαιώματος του δημιουργού βάσει της παρούσας οδηγίας περιλαμβάνει το αποκλειστικό δικαίωμα ελέγχου της διανομής έργων που ενσωματώνονται σε υλικό φορέα. Η πρώτη πώληση στην Κοινότητα του πρωτοτύπου του έργου ή των αντιγράφων του από τον φορέα του δικαιώματος ή με τη συναίνεσή του επιφέρει ανάλωση του δικαιώματος ελέγχου της μεταπώλησής

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — ΕΕ L 167, σ. 10.

3 — C-456/06, EU:C:2008:232.

4 — C-5/11, EU:C:2012:370.

τους στην Κοινότητα. Το δικαίωμα αυτό δεν θα πρέπει να αναλώνεται όταν το πρωτότυπο ή τα αντίγραφα του πωλούνται από τον δικαιούχο ή με τη συναίνεσή του εκτός Κοινότητας. Με βάση την οδηγία 92/100/ΕΟΚ, οι δημιουργοί έχουν δικαίωμα εκμίσθωσης και δανεισμού. Το δικαίωμα διανομής που προβλέπεται στην παρούσα οδηγία δεν θίγει τις διατάξεις σχετικά με τα δικαιώματα εκμίσθωσης και δανεισμού που περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο I της εν λόγω οδηγίας.»

3. Το άρθρο 4 της οδηγίας 2001/29, το οποίο προβλέπει το αποκλειστικό δικαίωμα διανομής, ορίζει:

«1. Τα κράτη μέλη παρέχουν στους δημιουργούς, όσον αφορά το πρωτότυπο ή αντίγραφο των έργων τους, το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν τη διανομή τους στο κοινό με οποιαδήποτε μορφή μέσω πώλησης ή άλλως.

2. Το δικαίωμα διανομής του πρωτοτύπου ή των αντιγράφων ενός έργου εντός της Κοινότητας αναλώνεται μόνον αν η πρώτη πώληση ή η κατ' άλλο τρόπο πρώτη μεταβίβαση της κυριότητας του έργου αυτού εντός της Κοινότητας πραγματοποιείται από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του.»

B — Το γερμανικό δίκαιο

4. Το άρθρο 15 του νόμου περί του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte — Urheberrechtsgesetz)⁵ ορίζει:

«(1) Ο δημιουργός έχει το αποκλειστικό δικαίωμα εκμεταλλεύσεως του έργου του υπό υλική μορφή· το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει ιδίως:

1. το δικαίωμα αναπαραγωγής (άρθρο 16),
2. το δικαίωμα διανομής (άρθρο 17),
3. το δικαίωμα εκθέσεως (άρθρο 18).

[...]»

5. Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του UrhG ορίζει το δικαίωμα διανομής ως εξής:

«Το δικαίωμα διανομής είναι το δικαίωμα προσφοράς στο κοινό ή θέσεως σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή των αντιγράφων του έργου.»

II – Το ιστορικό της διαφοράς της κύριας δίκης

6. Η Knoll International SpA⁶ είναι εταιρεία ιταλικού δικαίου ανήκουσα στον διεθνή όμιλο Knoll, της οποίας η μητρική εταιρεία, η Knoll Inc.⁷, εδρεύει στην Πενσυλβανία (Ηνωμένες Πολιτείες). Ο όμιλος Knoll κατασκευάζει και πωλεί είδη επιπλώσεως σε ολόκληρο τον κόσμο και μεταξύ άλλων έπιπλα των δημιουργών Marcel Breuer και Ludwig Mies van der Rohe, τα οποία προστατεύονται με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας ως έργα εφαρμοσμένης τέχνης. Η Knoll International έχει, βάσει δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, τα αποκλειστικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως των σχεδιασμένων από τον Marcel Breuer επίπλων και έχει άδεια να χρησιμοποιεί τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας που η Knoll έχει στα έπιπλα του Ludwig Mies van der Rohe.

5 — Στο εξής: UrhG.

6 — Στο εξής: Knoll International.

7 — Στο εξής: Knoll.

7. Η Dimensione Direct Sales srl⁸, πρώτη αναιρεσείουσα στην κύρια δίκη, είναι ιταλικού δικαίου εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, ο διαχειριστής της οποίας, ο M. Labianca, είναι ο δεύτερος αναιρεσείων στην κύρια δίκη. Η Dimensione Direct Sales διανέμει στην Ευρώπη με απευθείας πώληση έπιπλα σχεδιασμένα από δημιουργούς και προτείνει προς πώληση έπιπλα στον ιστότοπό της www.dimensione-bauhaus.com, ο οποίος είναι διαθέσιμος μεταξύ άλλων στη γερμανική γλώσσα. Επιπλέον, το 2005 και το 2006, διαφήμιζε στη Γερμανία τις προσφορές της σε διάφορες εφημερίδες και περιοδικά καθώς και σε διαφημιστικό φυλλάδιο που ανέφερε: «Αγοράστε τα έπιπλά σας στην Ιταλία και πληρώστε μόνο κατά την ανάληψη ή κατά την παράδοση από εξουσιοδοτημένο για την είσπραξη μεταφορέα (υπηρεσία παρεχόμενη κατόπιν αιτήσεώς σας)».

8. Στηριζόμενη στο δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, η Knoll International άσκησε ενώπιον του Landgericht Hamburg (Γερμανία) αγωγή ζητώντας, αφενός, να απαγορευθεί στους αναιρεσείοντες της κύριας δίκης να προσφέρουν προς πώληση, στη Γερμανία, έπιπλα που αντιστοιχούν στα σχεδιασμένα από τους Marcel Breuer και Ludwig Mies van der Rohe, στο μέτρο που δεν προέρχονται ούτε από την ίδια ούτε από την Knoll. Ζήτησε επίσης να παράσχουν οι αναιρεσείοντες πληροφορίες, να διαπιστωθεί η υποχρέωσή τους αποζημιώσεως και να δημοσιευθεί στον Τύπο η μέλλουσα να εκδοθεί απόφαση.

9. Το Landgericht Hamburg δέχθηκε τα αιτήματα της Knoll International, η δε απόφασή του επικυρώθηκε στον δεύτερο βαθμό από το Hanseatisches Oberlandesgericht (Γερμανία). Στη συνέχεια, επετράπη στους αναιρεσείοντες της κύριας δίκης να ασκήσουν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου το ένδικο μέσο «Revision».

III – Τα προδικαστικά ερωτήματα και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

10. Εκτιμώντας ότι η λύση της ενώπιόν του διαφοράς καθιστά αναγκαίο να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της ερμηνείας των διατάξεων του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, το Bundesgerichtshof (Γερμανία) απηύθυνε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα τρία προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Περιλαμβάνει το δικαίωμα διανομής, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, το δικαίωμα προσφοράς, προς πώληση στο κοινό, του πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός έργου;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

2) Περιλαμβάνει το δικαίωμα προσφοράς, προς πώληση στο κοινό, του πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός έργου μόνο προτάσεις για τη σύναψη συμβάσεως ή και διαφημιστικές πράξεις;

3) Υπάρχει προσβολή του δικαιώματος διανομής αν η προσφορά δεν οδήγησε στην απόκτηση του πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός έργου;»

11. Στην απόφασή του περί παραπομπής, το Bundesgerichtshof εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι τα τρία ερωτήματά του χρήζουν καταφατικής απαντήσεως. Υπενθυμίζοντας ότι ένας από τους σκοπούς της οδηγίας 2001/29 είναι η διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και κατάλληλης αμοιβής, εκτιμά ότι το άρθρο της 4, παράγραφος 1, πρέπει να ερμηνευθεί κατά τέτοιον τρόπο ώστε να έχει ευρύ πεδίο εφαρμογής.

12. Κατά το Bundesgerichtshof, το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να επιτρέπει ή να απαγορεύει «κάθε μορφή διανομής» στο κοινό, «μέσω πώλησης ή άλλως», του πρωτοτύπου ενός έργου ή αντιγράφων του πρέπει να περιλαμβάνει την προσφορά αντιγράφων, δηλαδή όχι μόνο μια προσφορά συμβάσεως αλλά και μια διαφημιστική πράξη, και τούτο ακόμη και όταν δεν υπήρξε απόκτηση του πρωτοτύπου ενός έργου ή αντιγράφου του. Επομένως, η προσφορά πρέπει να νοείται

8 — Στο εξής: Dimensione Direct Sales.

υπό την οικονομική έννοια του όρου και δεν αντιστοιχεί στη νομική έννοια της «προσφοράς συμβάσεως», οπότε μια διαφημιστική πράξη που παροτρύνει για την απόκτηση αντιγράφου ενός έργου συνιστά, από μόνη της, προσφορά στο κοινό εμπίπτουσα στο δικαίωμα διανομής υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29.

13. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η απόφαση Peek & Cloppenburg⁹ δεν αντιτίθεται σε αυτή την ερμηνεία του δικαιώματος διανομής. Μολονότι στην απόφαση εκείνη το Δικαστήριο έκρινε ότι στην έννοια της «διανομής στο κοινό» εμπίπτουν μόνον οι πράξεις που συνεπάγονται μεταβίβαση κυριότητας, παρά ταύτα η αιτιολογία που χρησιμοποίησε συναφώς δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 δικαίωμα διανομής δεν καλύπτει καμία προπαρασκευαστική μιας τέτοιας μεταβίβασης πράξη. Η προσφορά προς πώληση ενός πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός έργου συνδέεται με τη μεταβίβαση της κυριότητας επί του αντικειμένου αυτού επειδή αποσκοπεί στη μεταβίβαση αυτή.

14. Επιπλέον, υπενθυμίζει ότι, στην απόφασή του Donner¹⁰, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο έμπορος που απευθύνει τα διαφημιστικά του μηνύματα στο κοινό που κατοικεί σε συγκεκριμένο κράτος μέλος και ο οποίος έχει δημιουργήσει ή θέσει στη διάθεση του κοινού ειδικό σύστημα παραδόσεως και ειδικό τρόπο πληρωμής, ή επιτρέπει σε τρίτον να το πράξει, καθιστώντας δυνατό να παραδοθούν στο εν λόγω κοινό αντίγραφα έργων προστατευόμενων με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στο ίδιο κράτος μέλος, προβαίνει, στο κράτος μέλος στο οποίο λαμβάνει χώρα η παράδοση, σε «διανομή στο κοινό» υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29.

15. Οι αναιρεσείοντες και οι αναιρεσίβλητοι της κύριας δίκης, η Ισπανική Κυβέρνηση και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υπέβαλαν γραπτές παρατηρήσεις και ανέπτυξαν τα επιχειρήματά τους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη στις 11 Σεπτεμβρίου 2014.

IV – Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

A — Παρατηρήσεις των μερών

16. Οι αναιρεσείοντες της κύριας δίκης διατείνονται ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, δηλαδή στην περίπτωση της απλής προσφοράς προστατευόμενων επίπλων, δεν μπορεί να υπάρξει διανομή υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 ούτε «μέσω πώλησης» ούτε «άλλως». Μολονότι, στην απόφασή του Donner¹¹, το Δικαστήριο έλαβε υπόψη διαφημιστικές πράξεις, παρά ταύτα οι εν λόγω πράξεις ελήφθησαν υπόψη μόνον ως στοιχεία που δείχνουν τη βούληση του εμπόρου να απευθυνθεί στο κοινό του κράτους μέλους στο οποίο πραγματικά έλαβε χώρα η διανομή.

17. Η αντίληψη ότι πρέπει να γίνει δεκτή ευρεία ερμηνεία της έννοιας της διανομής προκειμένου να διασφαλιστεί η προστασία των δικαιούχων και ιδίως να μη θιγούν οι εμπορικές τους διέξοδοι είναι αβάσιμη όταν η προσφορά δεν οδηγεί σε απόκτηση. Στην περίπτωση αυτή, ο κάτοχος του δικαιώματος δεν υφίσταται ζημία και επομένως δεν δικαιούται αποζημίωσης. Ομοίως, δεν είναι αναγκαίο να διευρυνθεί η έννοια της διανομής για να απαγορευθούν διαφημιστικές πράξεις, επειδή η οδηγία 2004/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας¹², ρητώς ορίζει, στο άρθρο της 9, παράγραφος 1, στοιχείο α', ότι οι αρμόδιες δικαστικές αρχές δύνανται να εκδίδουν προσωρινή

9 — EU:C:2008:232.

10 — EU:C:2012:370.

11 — EU:C:2012:370.

12 — EE L 157, σ. 45.

διαταγή για να προλάβουν κάθε επικείμενη προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας. Συνεπώς, οι πράξεις που προηγούνται της πράξεως η οποία προσβάλλει ένα δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας μπορούν να απαγορευθούν πάνω σε αυτή τη βάση χωρίς να είναι αναγκαίο να θεωρηθεί ότι οι ίδιες προσβάλλουν τα εν λόγω δικαιώματα.

18. Η Knoll International θεωρεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης, με τα ερωτήματά του το αιτούν δικαστήριο επιδιώκει, στην ουσία, να καθοριστεί αν η διαφήμιση στην οποία προέβη η Dimensione Direct Sales δύναται να απαγορευθεί ως προσβάλλουσα το αποκλειστικό της δικαίωμα διανομής υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29. Πάντως, διατείνεται ότι τα ερωτήματα αυτά στηρίζονται σε εσφαλμένη ερμηνεία του εύρους τού κατά τη διάταξη αυτή δικαιώματος διανομής, βασιζόμενη στην ερμηνεία που το Δικαστήριο έδωσε με την απόφασή του Peek & Cloppenburg¹³, η οποία είναι υπερβολικά στενή.

19. Πράγματι, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο κάτοχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας έχει, βάσει του αποκλειστικού δικαιώματος διανομής, μόνον το δικαίωμα ελέγχου της μεταβιβάσεως της κυριότητας επί του πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός έργου εφαρμοσμένης τέχνης, κατ' αποκλεισμόν οποιουδήποτε άλλου δικαιώματος. Πάντως, η ερμηνεία αυτή δεν συνάδει με την έννοια και τον σκοπό της οδηγίας 2001/29.

20. Η Knoll International διατείνεται ότι το ζήτημα που τίθεται με το προδικαστικό ερώτημα είναι στην ουσία αν το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 πρέπει, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, να θεωρηθεί ρύθμιση προβλέπουσα ελάχιστη προστασία ή, αντιθέτως, εναρμονισμένη μέγιστη προστασία.

21. Υποστηρίζει συναφώς ότι η με αντικείμενο την πνευματική ιδιοκτησία Συνθήκη του Παγκόσμιου Οργανισμού Διανοητικής Ιδιοκτησίας που συνήφθη στη Γενεύη στις 20 Δεκεμβρίου 1996 και εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με την απόφαση 2000/278/EK του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 2000¹⁴, δεν δύναται να ερμηνευθεί κατά τρόπο προσβάλλοντα τα δικαιώματα που εγγυώνται οι εθνικές νομοθεσίες, και εν προκειμένω το σύνολο των γνωστών και των άγνωστων, αλλά δυναμένων να επινοηθούν, δικαιωμάτων του δημιουργού να εκμεταλλεύεται το έργο του κατά τρόπο άυλο και υλικό, που το άρθρο 17, παράγραφος 1, του UrhG αναγνωρίζει στον κάτοχο του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας. Επομένως, το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, όπως ερμηνεύεται σύμφωνα με τη ΣΠΙ, δεν δύναται να έχει περιοριστικό αποτέλεσμα επί των δικαιωμάτων τα οποία οι δημιουργοί έργων εφαρμοσμένης τέχνης ήδη είχαν στα κράτη μέλη πριν από την έκδοση της εν λόγω οδηγίας.

22. Κατά συνέπεια, η Knoll International προτείνει να δοθεί στα προδικαστικά ερωτήματα η απάντηση ότι το δικαίωμα διανομής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 περιλαμβάνει το δικαίωμα προσφοράς, προς πώληση στο κοινό, του πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός έργου, διευκρινιζομένου ότι το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει όχι μόνο τις προτάσεις για σύναψη συμβάσεως αλλά και τις διαφημιστικές πράξεις και ότι μπορεί να προσβληθεί ακόμη και όταν η προσφορά δεν οδηγεί σε απόκτηση. Θεωρεί ότι, ούτως ή άλλως, το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία παρέχει το δικαίωμα αυτό στον δημιουργό.

23. Η Ισπανική Κυβέρνηση προτείνει χωριστή καταφατική απάντηση στα τρία ερωτήματα που τέθηκαν στο Δικαστήριο.

13 — EU:C:2008:232.

14 — EE L 89, σ. 6, στο εξής: ΣΠΙ.

24. Κατ' αρχάς, αναφερόμενη στην απόφαση Donner¹⁵, η Ισπανική Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι δεν μπορεί να υπάρξει διανομή χωρίς σύμβαση πώλησεως και παράδοση του αντικειμένου της πώλησεως στον αγοραστή. Ωστόσο, υπογραμμίζει ότι, για να υπάρξει πώληση, είναι απαραίτητο να γίνει στο κοινό πρόταση για σύναψη συμβάσεως πώλησεως και, κατά συνέπεια, θεωρεί ότι το δικαίωμα διανομής πρέπει να περιλαμβάνει την πρόταση για σύναψη συμβάσεως, ως προπαρασκευαστικό στοιχείο απαραίτητο σε κάθε σύμβαση πώλησεως.

25. Στη συνέχεια, θεωρεί ότι το δικαίωμα διανομής περιλαμβάνει όχι μόνον την πρόταση για σύναψη συμβάσεως, αλλά και τη διαφήμιση, αρκεί η διαφήμιση, ως εκ του σκοπού της, να εντάσσεται στη σειρά των προπαρασκευαστικών πράξεων για την πώληση ενός προϊόντος και η πώληση να μην μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς αυτήν.

26. Τέλος, υποστηρίζει ότι το αποκλειστικό δικαίωμα διανομής μπορεί να προσβληθεί μολονότι δεν έλαβε χώρα οποιαδήποτε πραγματική πώληση, όταν η προσφορά έγινε στο πλαίσιο διαύλου πώλησεως και διανομής προοριζόμενου ειδικά για την απόκτηση των επίμαχων προστατευόμενων αντικειμένων, πράγμα που συνεπάγεται συμπεριφορά αφορώσα συγκεκριμένο κοινό.

27. Η θέση της Επιτροπής εξελίχθηκε στο χρονικό διάστημα μεταξύ του γραπτού και του προφορικού σταδίου της διαδικασίας.

28. Με τις γραπτές παρατηρήσεις της, υποστήριξε κυρίως ότι, στο τωρινό στάδιο της νομολογίας του Δικαστηρίου, όπως αυτή προκύπτει από τις αποφάσεις Peek & Cloppenburg¹⁶ και Donner¹⁷, η ύπαρξη πράξεως διανομής, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, προϋποθέτει πώληση ή οποιαδήποτε άλλη μεταβίβαση κυριότητας. Η στενή αυτή ερμηνεία της έννοιας της διανομής, η οποία αποκλείει από το πεδίο του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 τις πράξεις που προηγήθηκαν της συνάψεως της συμβάσεως πώλησεως, δεν αντίκειται στον επιδιωκόμενο από την οδηγία σκοπό, δηλαδή στη διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας, και επιπλέον εγγυάται ασφάλεια δικαίου, εφόσον η ύπαρξη πώλησεως ή οποιασδήποτε άλλης μορφής μεταβιβάσεως κυριότητας μπορεί να διαπιστωθεί με βάση αντικειμενικά κριτήρια.

29. Ωστόσο, κατά την προφορική διαδικασία, η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο αποκλεισμός κάθε προσφοράς προς πώληση από την έννοια της διανομής μπορεί να δημιουργήσει κενό στην προστασία των κατόχων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, στο μέτρο που οι τελευταίοι θα μπορούν να ασκήσουν τα προβλεπόμενα από την οδηγία 2004/48 ένδικα βοηθήματα μόνον αφότου διαπιστωθεί πραγματική πώληση. Επομένως, θεωρεί ότι δεν είναι αδιανόητο η έννοια της διανομής να ερμηνευθεί κατά τρόπο περιλαμβάνοντα ορισμένες προσφορές, αρκεί, αφενός, η ευρεία αυτή ερμηνεία να οριοθετηθεί προσεκτικά και να οριστούν κατά τρόπο ακριβή και ομοιόμορφο από το Δικαστήριο τα κριτήρια της προσφοράς που εμπίπτει στο δικαίωμα διανομής και, αφετέρου, να αποσυνδεθεί η ερμηνεία της παραγράφου 1 από αυτήν της παραγράφου 2 του άρθρου 4 της οδηγίας 2001/29. Με άλλα λόγια, μολονότι μια απλή προσφορά μπορεί ενδεχομένως να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στην πιο πάνω παράγραφο 1, ανεξαρτήτως της πραγματοποιήσεως της πώλησεως ή οποιασδήποτε άλλης μεταβιβάσεως κυριότητας, παρά ταύτα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επιφέρει ανάλωση του δικαιώματος διανομής υπό την έννοια της εν λόγω παραγράφου 2.

B — Ανάλυση

30. Πριν ασχοληθώ με την απάντηση στα ερωτήματα του αιτούντος δικαστηρίου, πρέπει να προβώ σε τρεις προκαταρκτικές παρατηρήσεις.

15 — EU:C:2012:370.

16 — EU:C:2008:232.

17 — EU:C:2012:370.

31. Κατ' αρχάς, πρέπει να σημειωθεί ότι με την αγωγή που η Knoll International άσκησε στην υπόθεση της κύριας δίκης επιδιώκεται κυρίως να απαγορεύσει το αιτούν δικαστήριο στην Dimensione Direct Sales, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 15, παράγραφος 1, σημείο 2, του UrhG, να προσφέρει προς πώληση αντίγραφα προστατευόμενων επίπλων μη προερχόμενα ούτε από την ενάγουσα ούτε από την Knoll, διευκρινιζόμενου ότι το αίτημα αυτό δεν στηρίζεται σε πωλήσεις επίπλων έχουσες όντως πραγματοποιηθεί και δεόντως διαπιστωθεί. Το ζητούμενο μέτρο συνίσταται στην ουσία, χωρίς όμως αυτό να έχει διευκρινιστεί από την Knoll International ή από το αιτούν δικαστήριο, στο να απαγορευθεί στην Dimensione Direct Sales να χρησιμοποιεί τον ιστότοπό της για την προσφορά των επίμαχων επίπλων προς πώληση στο κοινό στη Γερμανία. Με άλλα λόγια, ζητείται να απαγορευθεί στην Dimensione Direct Sales η επί γερμανικού εδάφους εμπορία των επίμαχων επίπλων μέσω του ιστοτόπου της, ή ακόμη, ευρύτερα, με τη μεσολάβηση απλών διαφημιστικών πράξεων.

32. Κατά συνέπεια, η παρούσα υπόθεση διακρίνεται, ως προς τα πραγματικά περιστατικά, από τις υποθέσεις που αφορούν την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 τις οποίες επικαλέστηκαν τα μέρη και έχει ήδη εξετάσει το Δικαστήριο. Πράγματι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Peek & Cloppenburg¹⁸, τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά αφορούσαν την έκθεση στο κοινό αντιγράφων προστατευόμενων επίπλων και τη δυνατότητα χρήσεως των εν λόγω αντιγράφων από το συγκεκριμένο κοινό, ελλείψει κάθε εμπορίας, και συνεπώς κάθε πραγματικής και δεόντως διαπιστωμένης πωλήσεώς τους, ή κάθε προθέσεως εμπορίας. Αντιστρόφως, στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Donner¹⁹ και Blomqvist²⁰, τα επίμαχα εμπορεύματα είχαν γίνει το αντικείμενο πραγματικής και διαπιστωμένης πωλήσεως και/ή παραδόσεως ή προσπάθειας παραδόσεως. Αντιθέτως, στην υπόθεση της κύριας δίκης είναι δεδομένο ότι η Dimensione Direct Sales έχει πρόθεση εμπορίας των επίμαχων επίπλων αλλά δεν έχει διαπιστωθεί πραγματική πώληση ή παράδοση.

33. Στη συνέχεια, το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει, χωρίς τα κατωτέρω να αμφισβητούνται, ότι, αφενός, τα επίμαχα έπιπλα προστατεύονται στη Γερμανία με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας ως έργα εφαρμοσμένης τέχνης και, αφετέρου, αντίγραφα των εν λόγω επίπλων προσφέρονται προς πώληση από την Dimensione Direct Sales στον ιστότοπό της, απευθυνόμενα μεταξύ άλλων στο γερμανικό κοινό, χωρίς την άδεια των κατόχων δικαιωμάτων επί των τελευταίων, και εν προκειμένω χωρίς την άδεια της Knoll International και/ή της Knoll.

34. Υπενθυμίζεται συναφώς ότι το αιτούν δικαστήριο οφείλει όχι μόνο να κρίνει το υποστατό των πραγματικών περιστατικών των οποίων έγινε επίκληση, αλλά και να φροντίσει στο πλαίσιο αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/48, ώστε τα μέτρα, οι διαδικασίες και οι επανορθώσεις που απαιτούνται για την τήρηση των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας να εφαρμοστούν κατά τέτοιον τρόπο ώστε να αποτραπεί η δημιουργία εμποδίων στο νόμιμο εμπόριο²¹ και να παρασχεθούν εγγυήσεις κατά της καταχρήσεώς τους. Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο οφείλει να βεβαιωθεί ότι τα επίμαχα έπιπλα δεν τέθηκαν νομίμως στο εμπόριο από τους κατόχους δικαιώματος ή με τη συγκατάθεσή τους και ότι το αποκλειστικό δικαίωμα διανομής που έχουν οι τελευταίοι δεν αναλώθηκε σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2001/29.

35. Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι, με το δεύτερο προδικαστικό του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά στην ουσία το Δικαστήριο αν στο δικαίωμα διανομής υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 μπορούν να εμπίπτουν «διαφημιστικές πράξεις», πέρα των προτάσεων για τη σύναψη συμβάσεως. Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο παρέχει πολύ λίγες πληροφορίες για τις διαφημιστικές πράξεις που έγιναν από την Dimension Direct Sales ή την

18 — EU:C:2008:232.

19 — EU:C:2012:370.

20 — C-98/13, EU:C:2014:55.

21 — Βλ., συναφώς, προοίμιο και άρθρο 41, παράγραφος 1, της Συμφωνίας για τα δικαιώματα διανοητικής ιδιοκτησίας στον τομέα του εμπορίου, η οποία περιλαμβάνεται στο Παράρτημα 1 Γ της Συμφωνίας για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου που εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας, ως προς τα θέματα που εμπίπτουν στην αρμοδιότητά της, με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 336, σ. 1, 214). Βλ., επίσης, απόφαση Bericap Záródástechnikai (C-180/11, EU:C:2012:717).

αφορούσαν με άλλον τρόπο, καθώς περιορίζεται να αναφέρει διαφημίσεις σε εφημερίδες και περιοδικά το 2005 και το 2006²². Επίσης, δεν παρέχει ακριβείς εξηγήσεις ως προς τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι αναγκαία για τη λύση της ενόπιόν του διαφοράς και για τη λήψη των μέτρων που ζήτησε η Knoll, όπως αυτά συνοψίζονται στο σημείο 31 των παρουσών προτάσεων.

36. Πάντως, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η ανάγκη να δοθεί ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης χρήσιμη για το εθνικό δικαστήριο απαιτεί από το τελευταίο να ορίσει το πραγματικό και κανονιστικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται τα ερωτήματα που θέτει ή, τουλάχιστον, να διευκρινίσει τις πραγματικές περιστάσεις τις οποίες αφορούν τα ερωτήματα αυτά²³. Επίσης, το Δικαστήριο έχει κρίνει κατ' επανάληψη ότι η δικαιολόγηση μιας αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως δεν είναι η διατύπωση συμβουλευτικών γνώμων επί γενικών ή υποθετικών ζητημάτων, αλλά η αδήριτη ανάγκη αποτελεσματικής λύσεως μιας ένδικης διαφοράς η οποία αφορά το δίκαιο της Ένωσης²⁴.

37. Κατά συνέπεια, θεωρώ ότι, ελλείψει εμπεριστατωμένων στοιχείων ως προς την επίμαχη πραγματική κατάσταση και οποιασδήποτε πληροφορίας σχετικά με τη φύση και το εύρος των μέτρων που σχεδιάζει να λάβει το αιτούν δικαστήριο, δεν είναι δυνατόν στο Δικαστήριο να δώσει χρήσιμη συγκεκριμένη απάντηση²⁵ στο δεύτερο ερώτημα, οπότε το ερώτημα αυτό πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο.

38. Κατόπιν των παρατηρήσεων αυτών, και διευκρινιζομένου ότι θα εξετάσω από κοινού το πρώτο και το τρίτο ερώτημα, πρέπει να αρχίσω υπενθυμίζοντας ότι στην απόφασή του Peek & Cloppenburg²⁶ το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι ούτε το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 ούτε άλλη διάταξη της οδηγίας αυτής διευκρινίζουν επαρκώς την έννοια της διανομής στο κοινό έργου προστατευόμενου με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας²⁷. Πάντως, το Δικαστήριο έχει επίσης υπογραμμίσει ότι η έννοια αυτή πρέπει να ερμηνεύεται, στο μέτρο του δυνατού²⁸, υπό το πρίσμα ιδίως των διατάξεων της ΣΠΙ, δεδομένου ότι η οδηγία 2001/29 σκοπεύει να θέσει σε εφαρμογή τις υποχρεώσεις που η Κοινότητα είχε από τη ΣΠΙ²⁹ και το άρθρο 4 της οδηγίας σκοπό έχει να μεταφέρει το άρθρο 6 της ΣΠΙ³⁰.

39. Υπογραμμίζοντας ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΣΠΙ ορίζει την έννοια του δικαιώματος διανομής του οποίου απολαύουν οι δημιουργοί λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων ως το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν τη διάθεση στο κοινό του πρωτοτύπου και αντιτύπων των έργων τους μέσω πωλήσεως ή «άλλης μεταβίβασης της κυριότητας»³¹, το Δικαστήριο έκρινε ότι η έννοια της διανομής μέσω πωλήσεως ή άλλου τρόπου πρέπει να ερμηνεύεται ως «μορφή διανομής που πρέπει να *συνεπάγεται* μεταβίβαση της κυριότητας»³².

22 — Βλ. σημείο 7 των παρουσών προτάσεων.

23 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση ÖFAB (C-147/12, EU:C:2013:490, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

24 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

25 — Βλ. συναφώς, μεταξύ άλλων, αποφάσεις Meilicke (C-83/91, EU:C:1992:332, σκέψεις 32 και 33), καθώς και Zurita García και Choque Cabrera (C-261/08 και C-348/08, EU:C:2009:648, σκέψη 35).

26 — EU:C:2008:232.

27 — Όπ.π. (σκέψη 29).

28 — Αποφάσεις Peek & Cloppenburg (EU:C:2008:232, σκέψεις 30 και 31), καθώς και Donner (EU:C:2012:370, σκέψη 23).

29 — Απόφαση Peek & Cloppenburg (EU:C:2008:232, σκέψη 31).

30 — Όπ.π. (σκέψη 35).

31 — Όπ.π. (σκέψη 32).

32 — Όπ.π. (σκέψη 33).

40. Υπενθυμίζοντας, επιπλέον, ότι το περιεχόμενο του όρου «διανομή», υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, πρέπει να γίνεται το αντικείμενο αυτοτελούς ερμηνείας στο δίκαιο της Ένωσης, η οποία δεν μπορεί να εξαρτάται από το δίκαιο που έχει εφαρμογή επί των συναλλαγών στο πλαίσιο των οποίων λαμβάνει χώρα η διανομή³³, το Δικαστήριο έχει κρίνει επίσης ότι «η διανομή στο κοινό *συνίσταται* σε σειρά πράξεων που περιλαμβάνουν, τουλάχιστον, τη σύναψη συμβάσεως πώλησεως και την εκτέλεσή της μέσω της παραδόσεως του αντικειμένου σε ορισμένο πρόσωπο»³⁴.

41. Σε αντίθεση με αυτό που υποστηρίζει η Dimensione Direct Sales, οι ορισμοί που κατά τα ανωτέρω έχει δώσει το Δικαστήριο, οι οποίοι πρέπει να επανατοποθετηθούν στο πλαίσιο τους όπως το έχω ήδη υπογραμμίσει³⁵, δεν μπορούν να ερμηνευθούν ως αντιτιθέμενοι στη διαπίστωση προσβολής του αποκλειστικού δικαιώματος διανομής στην περίπτωση που δεν έχει πραγματοποιηθεί πώληση, αρκεί να μπορεί να θεωρηθεί ότι οι πράξεις που ενδεχομένως απαγορεύονται βάσει του αποκλειστικού δικαιώματος διανομής εντάσσονται σε πλαίσιο το οποίο προδήλως σκοπεύει να ευνοήσει την πραγματοποίηση μιας τέτοιας πώλησεως.

42. Για να επαναλάβω την αντίληψη που ο γενικός εισαγγελέας N. Jääskinen εξέφρασε τέλεια με τις προτάσεις του στην υπόθεση Donner³⁶, «η έννοια της διανομής μέσω πώλησεως πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο που να παρέχει στους δημιουργούς τη δυνατότητα πραγματικού και αποτελεσματικού ελέγχου επί της διακινήσεως στο εμπόριο των αντιγράφων των έργων τους, από το στάδιο της αναπαραγωγής τους και της περαιτέρω διαθέσεώς τους μέσω των αντίστοιχων εμπορικών διαύλων μέχρι την ανάλωση του δικαιώματος του δημιουργού κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2001/29».

43. Αυτό μπορεί να συμβαίνει εξ αρχής με την πρόταση για σύναψη συμβάσεως ή κάθε άλλη προσφορά προς πώληση προστατευόμενων αντικειμένων, η οποία πραγματοποιείται χωρίς τη συγκατάθεση του κατόχου του δικαιώματος, στο πλαίσιο ιστοτόπου παρέχοντος στους ενδιαφερόμενους τη δυνατότητα να καταβάλουν το ποσό των αγορών τους και θέτοντος στη διάθεσή τους τα μέσα για να τους παραδοθεί το αντικείμενο των εν λόγω αγορών.

44. Πράγματι, όταν ιστοτόπος παρουσιάζεται ως εμπορικός ιστοτόπος ο οποίος διασφαλίζει την εμπορία προστατευόμενων αντικειμένων, κατά τρόπο μόνιμο, περιοδικό ή σποραδικό, δίνοντας συγκεκριμένες πληροφορίες για τα τελευταία και για την τιμή τους και έχοντας στοιχεία που καθιστούν τεχνικώς δυνατή την αγορά τους και τη διοχέτευσή τους στον αγοραστή³⁷, δηλαδή ως ιστοτόπος διαμορφωμένος κατά τέτοιον τρόπο ώστε να καθιστά δυνατή τη σύναψη συμβάσεων πώλησεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο ιστοτόπος αυτός μαρτυρεί τη βούληση δημιουργίας διαύλου διανομής των εν λόγω αντικειμένων η οποία, παρά την τήρηση των εφαρμοστέων νομικών διατάξεων³⁸ από τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που είναι υπεύθυνα για τον εν λόγω ιστοτόπο, εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29.

33 — Απόφαση Donner (EU:C:2012:370, σκέψη 25).

34 — Αποφάσεις Donner (EU:C:2012:370, σκέψη 26), και Blomqvist (EU:C:2014:55, σκέψη 28).

35 — Βλ. σημεία 31 και 32 των παρουσών προτάσεων.

36 — C-5/11, EU:C:2012:195, σημείο 53.

37 — Βλ., συναφώς, ανακοίνωση της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 2013, υπό τον τίτλο «Χάρτης πορείας για την ολοκλήρωση της ενιαίας αγοράς παράδοσης δεμάτων — Οικοδόμηση εμπιστοσύνης στις υπηρεσίες παράδοσης και ενθάρρυνση των διαδικτυακών πωλήσεων» [COM(2013) 886 τελικό].

38 — Εν προκειμένω, μπορεί κανείς να σκεφθεί τις διατάξεις της οδηγίας 2000/31/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά («οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο») (EE L 178, σ. 1), ή ακόμη τις επιταγές που θέτει η οδηγία για την προστασία των καταναλωτών κατά τις εξ αποστάσεως συμβάσεις. Βλ., ειδικότερα, άρθρα 6 και 8 της οδηγίας 2011/83/EE του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τα δικαιώματα των καταναλωτών, την τροποποίηση της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 1999/44/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και την κατάργηση της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 97/7/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (EE L 304, σ. 64).

45. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι οποίες φαίνεται να αντιστοιχούν στα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης, η βούληση των υπεύθυνων του ιστότοπου να εμπορευθούν τα προστατευόμενα αντικείμενα είναι αρκούτως προφανής και η πιθανότητα να έχουν πραγματοποιηθεί ή να πραγματοποιηθούν πωλήσεις είναι αρκούτως σημαντική ώστε οι κάτοχοι του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί των εν λόγω αντικειμένων να μπορούν να επιτύχουν να εμποδιστούν αυτές βάσει του αποκλειστικού δικαιώματός τους διανομής, αρκεί το εν λόγω δικαίωμα να μην έχει αναλωθεί υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2001/29 και τηρουμένου του καθήκοντος του δικαστηρίου που επιλαμβάνεται τέτοιου αιτήματος να λάβει, εν ανάγκη, τα μέτρα που προβλέπονται κατ' εφαρμογήν ειδικά του άρθρου 6 της οδηγίας 2004/48, όσον αφορά την προσκόμιση των αναγκαίων αποδείξεων.

46. Υπό αυτή την οπτική γωνία, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Dimensione Direct Sales ότι δεν είναι αναγκαίο να γίνει δεκτή ευρεία έννοια του κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 δικαιώματος διανομής επειδή για τις δικαστικές αρχές των κρατών μελών είναι δυνατόν, βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/48, να εκδώσουν κατά των «φερόμενων ως παραβατών» προσωρινή διαταγή για να προλάβουν κάθε επικείμενη προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας. Πράγματι, τα ερωτήματα που έθεσε στο Δικαστήριο το αιτούν δικαστήριο αφορούν την ουσία του δικαιώματος διανομής, και όχι τους δικονομικούς τρόπους με τους οποίους μπορεί να εμποδιστεί οποιαδήποτε επικείμενη προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας.

47. Τούτο θα μπορούσε επίσης να ισχύει, ευρύτερα αλλά υπό την ίδια οπτική γωνία, για την περίπτωση οποιασδήποτε προσκλήσεως για υποβολή προσφοράς (*invitatio ad offerendum*) ή ακόμη οποιασδήποτε διαφημιστικής πράξεως³⁹ που αφορά προστατευόμενα αντικείμενα και απευθύνεται σε στοχευμένο κοινό, αρκεί αυτές να γίνονται, με τη μεσολάβηση ή σε σύνδεση με ιστότοπο, ειδικά με την προφανή πρόθεση να συντελέσουν στη σύναψη συμβάσεων πωλήσεως των εν λόγω αντικειμένων ή να συμβάλουν αποφασιστικά στη μεταβίβαση της επ' αυτών κυριότητας.

48. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει στα προδικαστικά ερωτήματα του αιτούντος δικαστηρίου την απάντηση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το κατά τη διάταξη αυτή δικαίωμα διανομής περιλαμβάνει το δικαίωμα του κατόχου του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί του πρωτοτύπου ή αντιγράφων ενός προστατευόμενου έργου να απαγορεύει σε οποιοδήποτε πρόσωπο να προσφέρει προς πώληση στο κοινό το εν λόγω πρωτότυπο ή τα εν λόγω αντίγραφα χωρίς τη συγκατάθεσή του, περιλαμβανομένης της περιπτώσεως όπου η εν λόγω προσφορά δεν οδήγησε σε καμία απόκτηση, αρκεί μια τέτοια προσφορά να έγινε με πρόδηλη πρόθεση συνάψεως συμβάσεων πωλήσεως ή διενέργειας κάθε άλλης πράξεως συνεπαγόμενης μεταβίβαση της επ' αυτών κυριότητας.

V – Πρόταση

49. Προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει στα προδικαστικά ερωτήματα του αιτούντος δικαστηρίου την ακόλουθη απάντηση:

Το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το κατά τη διάταξη αυτή δικαίωμα διανομής περιλαμβάνει το δικαίωμα του κατόχου του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί του πρωτοτύπου ή αντιγράφων ενός προστατευόμενου έργου να απαγορεύει σε οποιοδήποτε πρόσωπο να προσφέρει προς πώληση στο κοινό το εν λόγω πρωτότυπο ή τα εν λόγω αντίγραφα χωρίς τη συγκατάθεσή του, περιλαμβανομένης της περιπτώσεως

39 — Βλ. απόφαση Donner (EU:C:2012:370, σκέψη 29). Βλ. επίσης, αλλά *a contrario*, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα N. Jääskinen στην υπόθεση Donner (EU:C:2012:195, σημείο 54).

όπου η εν λόγω προσφορά δεν οδήγησε σε καμία απόκτηση, αρκεί μια τέτοια προσφορά να έγινε με πρόδηλη πρόθεση συνάψεως συμβάσεων πώλησεως ή διενέργειας κάθε άλλης πράξεως συνεπαγόμενης μεταβίβαση της επ' αυτών κυριότητας.